

Hồi 84

Đào Huyệt Tự Chôn

Người có bệnh, uống thứ thuốc đó vào, thì bệnh thể tức khắc gia trọng, còn người không bệnh, lập tức sanh bệnh, mà sanh đến trăm bệnh, rồi toàn thân đau đớn không tưởng nổi, đau suýt chết ...

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Cô nương ... Tại hạ với cô nương, không oán không cừ, cô nương nữ nào hãm hại tại hạ ?

Tô Anh điềm nhiên:

- Người đã chẳng nói là bệnh nhập bụng dạ rồi đó sao ?

Nàng trầm giọng, tiếp:

- Ta không muốn xem người là một kẻ chuyên môn nói ngoa, cho nên ta cho người uống loại thuốc đó, uống để mà có bệnh thật sự. Bây giờ bệnh đã sanh rồi, thì người nghiệm nhiên thành kẻ nói thật. Huống chi, ta sợ bệnh phát chậm, ta phải dùng tay chà xát, tiếp trợ sức thuốc, thuốc ngấm nhanh, tản mát nhanh khắp thân thể người !

Rồi nàng thở dài, tiếp luôn:

- Người xem đó, ta chu toàn cho người như vậy đó, ta có ý tốt đối với người rõ ràng. Người phải tạ ơn ta mới được.

Giang Ngọc Lang vừa sợ hãi mà cũng vừa đau đớn không chịu nổi, mồ hôi đổ tuông ra, cất giọng run run:

- Tô cô nương ! Tô cô nương ! Tại hạ ... tiểu nhân bây giờ mới biết cô nương lợi hại ! Van cầu cô nương vị mặt vợ chồng Bạch Sơn Quân, tha thứ cho tiểu nhân !

Tô Anh tặc lưỡi:

- Úi da ! Ta quên mất người là bằng hữu của Bạch Sơn Quân !

Giang Ngọc Lang rên rĩ:

- Không quên được đâu, cô nương ! Đừng quên, cô nương ơi ! Van cầu cô nương ...

Tô Anh thở dài:

- Phải ! Người là bằng hữu của vợ chồng nhà ấy, thì ta nữ nào nhìn người đau mà chết trong cái nhà này ? Dù sao thì ta cũng phải cứu người, rất tiếc thuốc chẳng phải là loại độc, nên không có thứ giải độc, không có thuốc giải thì đành vậy, người đã uống lỡ rồi, thì phải chờ cho thuốc hết hiệu lực, chứ ta chẳng còn cách nào khác.

Giang Ngọc Lang cứ khẩn cầu:

- Thương xót giùm tại hạ, cô nương ơi ! Cô nương có phương pháp mà ! Tại hạ biết lắm mà !

Bồng Tô Anh vỗ tay:

- Có, có phương pháp rồi !

Giang Ngọc Lang mừng ra mặt:

- Phương pháp như thế nào, cô nương ?

Tô Anh thốt:

- Mở bụng người, lấy hoàn thuốc ra, là người hết đau ngay !

Giang Ngọc Lang kinh hãi:

- Mở bụng tại hạ ?

Tô Anh dịu giọng:

- Người yên tâm. Ta sẽ nhẹ tay, ta làm khéo lắm, ta từ từ mổ, từ từ lấy hoàn thuốc, nhất định là người không nghe đau đớn chi hết.

Giang Ngọc Lang lại rên rĩ:

- Bụng mà bị mổ, thì con người còn sống sao được nữa, cô nương ? Mà làm sao lại không nghe đau, cô nương ?

Tô Anh vỗ tay:

- Biết vậy là thông minh đó !

Nàng bật cười khanh khách, tiếp:

- Đó là cách làm cho hết đau, một cách thức gia truyền, từ thượng tổ lưu truyền đến nay của giòng họ ta đó ! Đau tay, chặt tay, đau chân, chặt chân, đau đầu, chặt đầu, đau nơi nào, cắt bỏ nơi đó ! Ta bảo đảm công hiệu hoàn toàn.

Nàng vừa thốt vừa bước đi, rồi lẩm nhẩm:

- Dao ! Ta đi tìm một thanh đao nhỏ ...

Giang Ngọc Lang kinh khiếp, kêu lên:

- Cô nương ! ... Đừng ! ... Cô nương ơi ! ...

Tô Anh hừ một tiếng:

- Người không muốn ta chữa trị cho à ?

Giang Ngọc Lang rít lên:

- Không ! Khỏi đi, cô nương !

Tô Anh thở dài:

- Người không muốn thì thôi, ta còn biết làm sao bây giờ ? Người nên nhớ là chủ ý của người đây nhé, chứ chẳng phải ta không muốn cứu người. Phải vậy không ?

Giang Ngọc Lang thốt gấp:

- Phải ! Phải ! Rất phải, cô nương ! Chí phải, cô nương ơi !

Tô Anh gật gù:

- Bây giờ thì người đã biết là ai ngu xuẩn nhất trong thiên hạ rồi chứ ?

Giang Ngọc Lang đáp nhanh:

- Biết ! Biết rồi ! Tại hạ là kẻ ngu xuẩn nhất trong thiên hạ !

Hắn bật khóc. Hắn khóc ồ ồ.

Tô Anh mỉm cười:

- Đừng ! Đừng khóc chứ ! Lớn như vậy mà khóc lóc, trông nó kỳ làm sao ấy ! Mà ta thì không chịu nổi tiếng khóc của bất cứ ai !

Bàn tay nàng đang đặt trên thành chiếc ghế, nàng ấn xuống một chút.

Chiếc giường thụt xuống, bắn Giang Ngọc Lang tung lên, hắn kinh hãi chưa kịp hoàn hồn, rơi luôn theo chiếc giường.

Tô Anh lắc đầu:

- Một thì cười vang, cười mãi. Một thì khóc, sụt mướt. Trời sanh hai người để làm đối tượng với nhau, đối tượng thì phải ở bên nhau, ta cho hai người hiệp lại một chỗ là hợp lý lắm !

Chiếc giường thụt xuống, bày lỗ trống, lỗ trống đó được lấp bít lại liền.

Rồi, từ xa xa, tiếng hét vang lên:

- Uống rượu một mình thì còn thú cái quái gì được ! Tô liễu đầu đâu, sao chẳng đến đây, hầu rượu ta ?

Tô Anh thở dài:

- Chỉ có hấn ! Hấn là một ma tinh, theo ám ảnh ta ! Hơn thế, hấn là một khắc tinh ! Gặp hấn rồi, là ta không còn một chủ ý nào cả ! Lạ lùng thật ! ...

Nàng nhếch nụ cười khổ.

o0o

Sau mái hiên nhà hoa nở như gấm, trên đỉnh núi, cây rậm rạp, dưới gò cao, có một sơn động.

Đèn trong động cháy sáng như ban ngày.

Động trang trí như một khuê phòng của một thiếu nữ hàng kim chi ngọc điệp.

Nhưng, động khẩu có song sắt chắn ngang, song to bằng cánh tay hài nhi.

Trong động, có một người, ngồi trước mâm cơm, cạnh mâm cơm, có bình rượu. Tóc rối bồng, chân không giày, áo rộng thùng thình, người đó có vẻ hoạt kê lạ.

Người đó ngồi hướng mặt vào trong, nên chẳng trông được rõ ràng là ai.

Tay rót rượu, tay nâng chén, miệng uống, uống xong một chén, là người đó oang oang hét:

- Tô liễu đầu ở đâu ? Sao người không đến với ta ? Ta sẽ ...

Tô Anh đến nơi, dịu giọng đáp:

- Thế ta chẳng đến đây rồi sao ? Thật ta chưa từng thấy ai nóng nảy như người !

Người đó vỗ tay xuống mặt bàn bộp bộp, quát:

- Người cho rằng ta nóng nảy phải không ? Trời sanh ta như vậy đó, người chịu không nổi thì đừng quan tâm đến ta nữa !

Tô Anh cúi đầu, chừng như một vài hạt lệ long lanh nơi khoé mắt.

Nhưng, người đó vụt cười khan:

- Nếu ta không tưởng đến người, thì làm sao ta nóng nảy như vậy chứ ? Thiên hạ người ta thường nói một ngày cách biệt, mừng tượng ba thu, chứ ta thì mỗi phút, mỗi giây phải trông thấy người, mỗi phút mỗi giây vắng người là ta cầm như mũi thu vậy đó !

Tô Anh bật cười, những hạt lệ ứ đọng nơi khoé mắt theo tiếng cười trào ra ngoài, lăn dài trên má.

Rồi nàng cắn môi, thốt:

- Ta biết cái số của ta ! Cái số đó là sớm muộn gì cũng bị người chọc tức đến có thể chết được !

Người đó cười lớn:

- Đâu có chết được ! Ngàn muôn lần người cũng không thể chết ! Người chết rồi, còn ai hầu rượu cho ta chúc chén ?

Y quay đầu lại.

Gương mặt y lộ rõ dưới ánh đèn.

Một gương mặt chần chần chịt chịt những dấu đao, mới trông qua ai cũng phải ghê phải tởm, nhưng nhìn kỹ thì chẳng hiểu tại sao những sọc đao đó lại in mờ dần dần đến tan biến mất, rồi gương mặt trở thành sáng rõ, giữa gương mặt đó, sống mũi cao lên, che chở cho hai vành môi mỏng, dù không cười, đôi môi cũng vẽ thành nụ cười.

Trên đời này, không có người thứ hai có cái mỹ lực bằng y.

Chẳng những không ai cắt y đứt đoạn, quăng y mà y rời tay cho, chẳng những y quyện quấn như bóng quyện hình, mà người ta càng gần y càng yêu mến, càng yêu mến lại càng hận, rồi hận tăng yêu mến, yêu mến tăng hận, giao chuyển đến lúc hận và yêu lên cao tột đỉnh, để cuối cùng hòa hợp lại thành một, cái hợp nhất đó hiện lên bằng một cái khổ.

Chạm vào con người đó là chúc khổ ngay từ lúc đầu.

Người đó, nếu không là Tiểu Linh Ngư, thì còn ai khác nữa chứ ?

Tiểu Linh Ngư ? Trong mấy hôm gần đây, chàng đã làm gì ? Tại sao chàng lại có mặt tại nơi này ? Và tại sao chàng lại bị quản thúc trong cái động hoa lệ này ?

Tiểu Linh Ngư đã làm những chuyện kỳ kỳ quái quái gì rồi ?

o0o

Thấy Tiểu Linh Ngư quay mặt lại, Tô Anh sáng mắt lên, giọng nàng trở nên ảm đạm lạ thường:

- Người đã muốn cho ta hầu rượu, tại sao người không mang bầu rượu lại đây ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, cười hì hì:

- Người đã muốn hầu rượu ta, tại sao người không vào trong này ?

Tô Anh lắc đầu:

- Ở bên ngoài hầu, có khác chi vào trong đâu ?

Tiểu Linh Ngư chính sắc mặt:

- Giống như thế nào được mà giống ? Muốn hầu rượu một người, ít nhất cũng phải ngồi bên cạnh người đó, nghe người đó nói chuyện, tùy thời tùy chuyện mà đối đáp, có như vậy ta mới uống rượu được chứ ! Ta vừa nói là ta luôn luôn nhớ tưởng đến người, không phút giây nào ta thiếu vắng người được, người quên rồi sao ?

Tô Anh đảo ánh thu ba, đôi má thoáng đỏ, cúi đầu đáp nhẹ:

- Dù cho ta đứng bên ngoài này, người cũng trông thấy ta rõ ràng kia mà !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nhưng người vào đây mới được. Vào đây thì dù sao cũng hơn là đứng bên ngoài !

Tô Anh cũng lắc đầu:

- Ta thấy đứng bên ngoài tốt hơn là vào trong.

Tiểu Linh Ngư vụt nhảy dựng lên, to tiếng mắng:

- Xú liễu đầu ! Tử liễu đầu ! Ai mượn người hầu rượu ? Có cút đi gấp cho ta không ?

Tô Anh không giận mà lại cười, thốt:

- Đừng nói la mắng, cho dù người vuốt ve, tặng bốc, ta cũng chẳng vào. Có mắng lắm lời, mắng mãi, chỉ làm cho người mỗi mê mỗi lười thôi !

Tiểu Linh Ngư hét:

- Tại sao người không vào ? Người sợ ta ăn thịt người phải không ? Ta đâu có phải là Lý Đại Chủ ?

Tô Anh mỉm cười:

- Ta biết người không ăn thịt người, nhưng nếu ta mở cửa mà vào, thì người sẽ thừa cơ mà thoát ra. Đúng vậy không nào ?

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Người đâu có phải là con sâu nằm trong bụng ta, mà biết được tâm ý của ta ?

Tô Anh cười nhẹ, không đáp.

Tiểu Linh Ngư đi vòng vòng quanh gian động, bỗng dừng lại trước mặt Tô Anh.

Dĩ nhiên, có chấn song chặn ngang đôi đàng.

Chàng cười, thốt:

- Ta biết, người là một con người tốt, người lại đối xử với ta rất tốt, ta mừng, người không giận, nhưng tại sao người lại nhốt ta như thế này ?

Tô Anh thở dài:

- Người chưa biết được ý tứ của ta sao ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ta muốn người nói ra cho ta nghe.

Tô Anh cất giọng u buồn:

- Người hiếu động, lại nóng nảy, nếu ta không quản thúc người, thì nhất định là người đi mất rồi. Mà thương thế của người hiện tại chưa được lành hẳn, nếu người vọng động thì có hại cho bản thân.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thì ra, người có hảo ý với ta !

Tô Anh cười.

Chợt, Tiểu Linh Ngư nhảy lên chơi chơi, hét oang oang:

- Nhưng, cái hảo ý của người, ta không tiếp nhận đâu ! Ta chết, ta sống, mặc ta, chẳng liên quan gì đến người. Do đó, người đừng tưởng cứu ta rồi, người nói sao ta nghe vậy, ta sẽ cảm kích người vô cùng, bất tận ! Còn lâu, lâu lắm, Tô liễu đầu !

Tô Anh cúi đầu, thấp giọng:

- Nào ta có muốn người cảm kích ta đâu ? Phải vậy không ?

Tiểu Linh Ngư quát:

- Phải hay không, là việc của người, người tự biết lấy, can gì đến ta mà lại hỏi ta ?

Chàng bước vòng vòng quanh lòng động một lúc, bỗng bật cười, tiếp:

- Thực tình mà nói, ta chẳng hiểu tại sao người lại muốn cứu ta !

Tô Anh trầm ngâm một lúc, cất giọng u buồn:

- Cái hôm đó, bất ngờ ta đến Thiên Ngoại Thiên ...

Nàng vừa thốt đến đó, Tiểu Linh Ngư lại nhảy dựng lên, sôi giận hét:

- Cái gì là Thiên Ngoại Thiên ? Bất quá là một ổ chuột, nơi chuột chui rúc mà gọi là Thiên ? Hừ ! Hừ ! ...

Tô Anh cười sần sật:

- Được ! Được ! Thì ta gọi là cái hang chuột ! Người đừng phát cáu lên chứ.

Rồi nàng lập lại:

- Cái hôm đó, bất ngờ ta đến hang chuột ...

Nàng cười ngất, ngưng câu để cười.

Tiểu Linh Ngư còn giận:

- Tại sao ta không phát cáu chứ ? Bây giờ mà nghe ai nói đến cái con chuột già đó, là ta nhức đầu ngay !

Tô Anh cãi:

- Nào ta có nói đến cái tiếng chuột, hang chuột, chuột già chuột con đâu ? Chính người nói ra kia mà !

Tiểu Linh Ngư hất mặt:

- Ta nói thì không sao, ai nói cho ta nghe thì ta nhức đầu liền !

Tô Anh cố nén cười:

- Người không thể không nói ra được sao ? Có ai cưỡng bức người nói đâu ?

Tiểu Linh Ngư hừ hừ mấy tiếng:

- Không nói thì ngứa miệng, ta ...

Chính chàng cũng muốn phá lên cười. Bởi chàng thấy cái lý luận của chàng mâu thuẫn lạ, với sự mâu thuẫn đó, còn ai biết là chàng nghĩ như thế nào ?

Chàng quay mặt về hướng khác, để nén cơn cười, rồi hỏi:

- Sao người không nói tiếp ?

Tô Anh tiếp:

- Cái hôm đó, bất ngờ ta đến Thiên Ngoại Thiên ..., à quên ... đến hang ... à quên ...

Nàng chợt nhận ra, không thể nói Thiên Ngoại Thiên, mà cũng không nói được hang chuột, bất giác phì cười, rồi cắn môi nén cười, tiếp:

- Bất ngờ, ta đến địa phương đó, bất ngờ là đối với người, chứ ta có ý đến đó để nhờ chúng đi hái một vài thứ thuốc. Ta gặp người ... Người cũng đến đó !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Ta đến cái địa phương quý đó, thì thật là tai hại cho ta ! Mà người gặp ta, cũng thật là tai hại cho người !

Tô Anh cười hì hì:

- Nhưng, lúc ta gặp người, ta có thấy người bị tai hại ra sao đâu ? Tuy y phục của người rách tơi tả, nhưng thần sắc của người thì rất tươi, tươi đến độ huy hoàng vậy đó ...

Tiểu Linh Ngư ngồi xuống, duỗi một chân ra, rồi cất cao lên, hơi ngã mình, hỏi:

- Thế à ? Thần sắc của ta tươi lắm à ? Trông rất khá, phải không ?

Tô Anh gật đầu:

- Phải ! Ta trông được lắm ! Với lại đôi mắt của người ...

Tiểu Linh Ngư cao giọng chặn lại:

- Còn đôi mày của ta ? Chiếc mũi, vành môi, xấu xí lắm phải không ?

Tô Anh cười khúc khích:

- Toàn thân người, từ đầu đến chân, chẳng có chỗ nào trông không đẹp cả. Ta tóm tắt như vậy, người hài lòng chưa ?

Tiểu Linh Ngư rót đầy chén rượu, nốc một hơi cạn, cười khì khì, thốt:

- Ủ ! Đại khái là vậy ! Gần như hoàn toàn ! Người có mắt nhận xét đó ! Đáng lẽ ta phải lấy cái tên toàn mỹ mới đúng !

Tô Anh gập lưng lại mà cười, vừa cười vừa thở và tiếp:

- Sao mà cứ cưỡng bách người ta nói là mình đẹp mãi ! Người ... Người như người, bình sanh ta chưa hề trông thấy.

Tiểu Linh Ngư lại hất mặt:

- Con người của ta như thế đó, chẳng phải thường thường ai cũng thấy được !

Tô Anh lại tiếp:

- Ta đâu phải là người dễ sợ, hay sợ, song gặp người rồi, ta ...ta ...

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Người thấy ta rồi, mắt trợn đứng, miệng há hốc, như gặp phải quỷ sứ ? Lúc đó, ta muốn tống một quả trứng vào miệng người, trám cái lỗ hồng sâu hun hút.

Tô Anh cười hắc hắc:

- Chỉ vì ta hết sức kỳ quái ...

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Kỳ quái cái gì ?

Tô Anh giải thích:

- Điểm thứ nhất, là người đến địa phương đó ! Tại sao người lại đến đó ?

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một lúc, đoạn cau mày, thốt:

- Tự nhiên, phải có nguyên nhân ! Nhưng ... người bắt tất phải hiểu làm gì. Bởi vô luận với lý do nào ta đến địa phương đó, sự việc không liên quan gì với người cả.

Tô Anh thở dài:

- Điểm thứ hai, là đến nơi đó rồi, người chẳng hề lộ vẻ sợ hãi.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Có cái gì đáng sợ cho ta đâu mà người muốn ta phải sợ ? Ta từng đến những địa phương nguy hiểm hơn gấp trăm gấp ngàn lần, dù ai can đảm đến đâu, lạc lõng vào những nơi đó, phải khiếp hãi mà chết luôn !

Tô Anh chớp mắt:

- Nhưng người có thấy ... người nào đáng sợ hơn ... Ngụy Vô Nha chẳng ?

Tiểu Linh Ngư không đáp.

Chẳng rõ chàng chưa muốn đáp hay chẳng nói ra lời, chỉ thấy chàng rót rượu, nâng chén lên, tay chàng run run, rượu trong chén loè xoè, có mấy giọt vọt ra ngoài.

Tô Anh lại thở dài:

- Từ lúc ta lên bảy, lên tám, hầu như không gián đoạn, cứ cách hai, ba hôm là ta phải đến gặp mặt lão một lần. Quen như vậy đó, mà đến bây giờ, cứ mỗi lần ta gặp lão, là mỗi lần run !

Tiểu Linh Ngư đặt chén rượu xuống mặt bàn, cất cao giọng:

- Ta không sợ lão, ta chỉ gớm thôi. Cái mặt của lão, dáng người của lão, ta trông như thế nào ấy, mừng tượng là lão chẳng thuộc giống người ! ... Lão là một con chuột già, một con chồn già ...

Tô Anh cười nhẹ:

- Nói chi cho quá về lão ta như vậy chứ ? Tổn đức lắm nhé ! Tuy nhiên, ta cũng nhìn nhận là muốn nói tốt cho lão, người cũng chẳng tìm được một điểm nhỏ nào nơi lão !

Rồi nàng tiếp:

- Vô luận như thế nào, người cũng đáng ngại ở chỗ giữ được thân sắc tươi rói lúc chạm mặt với lão. Người biết không, có nhiều người gặp lão ta rồi, lú lười ngay, không nói thành lời.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng, lại bật cười liên:

- Nói thực với người, trông thấy các người, ta muốn cười quá ! Người và lão ấy ngồi chung một chỗ, ta trông như con chim câu ngồi bên bãi phân ! Đó là một hoạt họa hi hữu, ngàn năm trước không, ngàn năm sau cũng không luôn ! Và, ai giàu tưởng tượng hơn ta cũng không thể có một cách ví nào xác thực như vậy !

Tô Anh cúi đầu, lâu lắm, nàng mới cất tiếng với giọng trầm buồn:

- Tuy lão ta không phải là người tốt chi đó, song đối với ta ... riêng với ta thì ... lão chẳng có gì đáng trách cả. Mười năm qua rồi, chẳng khi nào lão làm điều chi trái ý ta, vô luận ta muốn gì, lão đều đáp ứng cả !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Cái con quỷ sứ già nịnh hót mỹ nhân ! Còn gì nữa chứ ? Lão làm sao trái ý người ? Người muốn là trời muốn mà ? Hơn thế, ý trời, lão có thể cãi, chứ ý người, dù có chém chết lão, lão cũng ngoan ngoãn vâng theo !

Tô Anh lại trầm ngâm một lúc.

Rồi nàng nhếch nụ cười:

- Lão thấy người đến bất ngờ, mà lại có thừa can đảm trừng mắt nhìn lão, hét vang lên, lão giật mình, suýt nhảy nhồm. Trong nhiều năm qua, ta chưa từng thấy ai làm cho lão biến sắc nổi. Nhưng người xuất hiện rồi, lão xanh mặt, xanh mắt luôn.

Tiểu Linh Ngư bật cười cuồng dại:

- Lão sợ là vì lão tưởng cái cửa động bằng đồng bằng sắt kia có thể ngăn trở ta xâm nhập, nhưng đối với ta, thứ đó chẳng khác nào là bùn, là đất, ta xem những chướng ngại như trò trẻ, dựng lên để mà lòe, mà dọa những kẻ nhát gan. Lão sợ cũng có lý. Mà dù cho lão ta có bố trí những cơ quan độc hại, cũng chẳng làm chi ta được !

Tô Anh trầm giọng:

- Không làm gì người được, chứ từ trước đến nay đã có chẳng biết bao nhiêu cao thủ ngã gục trước cửa động, chứ đừng nói là bước qua được bước nào !

Tiểu Linh Ngư vỗ tay xuống bàn kêu bốp một tiếng, quát to:

- Nếu biết tại đó có những thứ giết người, thì ta đã phóng hỏa thiêu hủy hết rồi !

Tô Anh tiếp:

- Người biết không, lão có bố trí mười tám chặng cơ quan thông tin tức, mà người thì vượt qua tất cả mười tám chặng, an toàn vô sự, tự nhiên lão phải đổ kỵ. Do đó, người trừng mắt, người hét la, lão cứ ngồi bất động ...

Tiểu Linh Ngư chận lời:

- Lão đã biết ta lợi hại, thế tại sao còn xúi cái bọn ngu ngốc đó đến nạp mạng cho ta ?

Tô Anh đáp:

- Lão không động thủ, trái lại sai bọn đệ tử động thủ là để xem võ công của người như thế nào, chứ lão thừa hiểu bọn đó đâu có phải là đối thủ của người ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người tưởng ta không biết cái ý của lão sao ? Lão muốn đo lường võ công của ta, thì khi nào ta giở toàn lực ? Tự nhiên ta phải giấu những tuyệt kỹ của ta, để lúc cần mới thi thố chứ !

Tô Anh mỉm cười:

- Cho nên, lúc người xuất thủ, ta hết sức kỳ quái !

Tiểu Linh Ngư gắt:

- Kỳ quái cái gì ? Người biết chi mà phê phán ?

Tô Anh tiếp:

- Ta tuy không học võ, song những chiêu thức của tất cả các môn phái trong thiên hạ, ta đều am tường. Ngờ đâu vũ công của người toàn ...

Nàng cười mấy tiếng, lại tiếp:

- Người đã là con người quái, vũ công của người lại càng kỳ quái hơn. Có lúc người xuất một chiêu, trông thì đúng là vũ học của phái Vũ Đương, chẳng hạn cái chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa, nhưng nhìn kỹ thì chẳng vậy, rồi có lúc ...

Tiểu Linh Ngư thở dài, lại chặn lời:

- Có lúc người thấy là chiêu Ma ? ? ? Tử Kê của phái Hồ Nam, ngờ đâu lại là chiêu Quan Bảo Kê Đinh của vùng Ba Thục, đúng vậy không ?

Tô Anh mỉm cười:

- Đúng vậy ! Xem ra, chừng như người lãnh hội vũ công của tất cả các môn phái trong thiên hạ, nhưng lúc đánh ra thì lại khác với lối xuất thủ của chính môn phái đó.

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Vũ công của ta là tổng quát vũ học trên thế gian, bao la, hỗn tạp, có cả Bắc phái Nam tông, nó được đúc kết bởi sự hợp tuyển và bổ túc của mấy mươi vị đại sư phó trong vũ lâm. Nó hỗn độn, nhưng lại rất lợi hại, người không truy cứu nguồn gốc được là phải.

Chàng nói hoang mang thiên địa, nhưng cũng có lý, bởi lúc vỡ lòng, chàng đã thụ huấn một lúc năm sáu sư phó, gồm Cáp Cáp Nhi, Đồ Kiều Kiều, Lý Đại Chủy, Âm Cửu U, Đồ Sát, không kể sau này chàng lượm lặt mỗi chỗ một công, và cuối cùng là quyển bí lục hỗn tạp giành giật trên tay Tiêu Mê Mê.

Nếu tính số sư phó của chàng, thì chắc chắn là chính chàng cũng chẳng đưa ra được một con số chính xác, bởi ngoài học sư, chàng còn học hữu, học cả với kẻ thù.

Tô Anh mỉm cười:

- Ngụy Vô Nha chắc chắn là không thể truy nguyên vũ công của người !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Bởi thế, lão ta cứ ngồi bất động, mà không chịu xuất thủ !

Tô Anh gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nhưng lão lại nở ngòi yên, nhìn đệ tử chết dần, chết dần từng tên một ?

Tô Anh thở dài:

- Bọn đó, tiếng là đệ tử, song có tên nào làm lễ bái sư đâu ? Mà cũng chẳng phải là những tay tâm phúc của lão, lão có tiếc gì ? Mà dù cho những kẻ thân tín của lão có chết đi nữa, lão cũng chẳng hề xót xa, ai chết mặc ai, miễn quyền lợi của lão không sút mẻ là được rồi. Cho người biết, nếu cần giết chết con ruột của lão, mà cơ đồ của lão được mở rộng, quyền lợi của lão được tăng gia, là lão cũng không ngần ngại hạ thủ.

Tiểu Linh Ngư căm hận:

- Ta đã biết lão chẳng phải là con người mà ! Lão là một súc vật, cái thứ súc vật độc ác !

Tô Anh lờ đi, cứ tiếp:

- Sau đó, người đánh chết mấy tên đệ tử của lão rồi, lão mới mời người ngồi, người thản nhiên ngồi xuống. Hừ ! Người thông minh như vậy, lại chẳng hiểu lão có dụng ý gì, thật là đáng tức cho người !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Vì ta tự cho mình là thông minh cực độ, vô luận là lão làm gì, cũng chẳng qua mắt ta được ...

Tô Anh thở dài:

- Cho nên, người mắc mưu lão !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Người hiểu cái quái gì mà nói ! Nếu đấu trí, thì bỏ lão ở sau xa !

Tô Anh lắc đầu:

- Nhưng mà người ... người ...

Tiểu Linh Ngư vụt thở dài:

- Đấu trí, lão ta bại là cái chắc. Còn đấu lực, đương nhiên là ta không thắng nổi. Nói thực với người, ta không tưởng là vũ công của lão súc sanh đó lại cao quá cao, cao trên chỗ ức độ của ta ! Ta công nhận lão là con người lợi hại !

Tô Anh tiếp:

- Nghe nói, hai mươi năm trước, lão đã là một nhân vật cao tuyệt trong số ít cao thủ thượng thặng. Sở dĩ Thập Nhị Quái Kiệt dám hoành hành trong thiên hạ, là nhờ cái oai lực của mỗi một lão ta đó thôi.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Điều đó thì ta tin là thật, bởi ta từng gặp mấy người trong Thập Nhị Quái Kiệt, những người đó so sánh với lão, cách biệt như trời với vực.

Tô Anh tiếp:

- Hai mươi năm trước, lão cho mình là vô địch trong thiên hạ, rồi một hôm lão gặp Di Hoa Cung chủ. Lão chuốc lấy thảm bại. Từ đó lão đóng cửa, tạ từ bằng hữu, treo kiếm, rửa tay. Lão ẩn cư để ngày ngày khổ luyện võ công, cứ theo lời lão nói, thì dù hiện tại cả hai chị em Di Hoa Cung chủ cùng đến và liên thủ với nhau, lão thừa sức đánh bại họ và phục hận. Hai mươi năm qua, lão luyện tập không ngừng, chẳng một ngày nào gián đoạn. Thì, người phải biết cái mức thành tựu của lão như thế nào !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Điều đó thì chính lão khoa trương khoác lác rồi đó ! Đừng nói là đích thân Di Hoa Cung chủ đến, chỉ cần đồ đệ của hai bà ấy xuất hiện, là lão phải co đầu rút cổ, bò đi như chuột.

Tô Anh chớp mắt:

- Di Hoa Cung chủ có bao nhiêu đồ đệ ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nữ, thì ta chẳng biết đích xác cái số, chứ còn nam thì chỉ có một người. Một thôi.

Tô Anh ngưng ánh mắt nhìn chàng:

- Người ... người là bằng hữu của hấn ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đúng ra, thì phải là bằng hữu. Nhưng thực tế thì song phương là hai tử thù. Song phương không thể không xem nhau là cừu địch được !

Tô Anh cười tươi:

- Thế thì hay quá ! Hay quá !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Hay cái gì ? Tại sao lại hay ? Mà lại hay dữ ?

Tô Anh cười nụ, rồi cúi đầu, không đáp.

Tiểu Linh Ngư làm sao hiểu được tâm ý của nàng ? Mà chàng cũng làm sao biết được Hoa Vô Khuyết sắp chết đến nơi ?

Chàng trợn mắt nhìn nàng, một lúc lâu, đoạn trở lại cuộc hội diện với Ngụy Vô Nha:

- Ta biết, lão súc vật đó muốn cho ta ngồi xuống, là để tìm mưu kế gì đó lừa ta. Ta chỉ sợ đấu lực với lão, chứ chẳng hề sợ đấu trí. Cho nên, ta lập tức ngồi xuống.

Tô Anh thốt:

- Trong chiếc ghế của lão, có đặt cơ quan, chỉ cần lão phát động cơ quan, là người bỏ mạng ngay.

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Lợi hại như vậy à ?

Tô Anh tiếp:

- Chẳng những lão có vũ công cực cao, mà lão còn am tường bần môn tạp học, lão đặt cơ quan khắp mọi nơi, từ bên ngoài vào trong, quanh mình lão, nếu lão bấm vào một nút nào đó, là người kẻ như đi đời. Cho nên, lão có cần gì xuất thủ.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nhưng lão không ngờ là lão phát động cơ quan, mà ta thì cứ ngồi yên bất động !

Tô Anh lắc đầu:

- Chính ta cũng kỳ quái, tự hỏi tại sao người chẳng việc gì cả !

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Cho người biết, trước khi ngồi, ta phát hiện ra chiếc ghế có vẻ kỳ quái lắm, biết như vậy, ta vờ ngồi chứ thực sự có đặt bàn tọa lên đó đâu ?

Tô Anh bật cười:

- Người là một con quỷ ! Tinh linh hơn nữa là khác !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhân dịp đó, ta mắng lão mấy câu. Ta không tưởng là lão còn táo bạo hơn ta. Lão nhảy chồm chồm lên, động thủ với ta liền. Thấy lão xuất thủ, ta biết khổ cho ta rồi.

Tô Anh thốt:

- Tuy vậy, người vẫn giao thủ ác liệt với lão một lúc, thú thật với người, bình sanh ta chưa hề mục kích một cuộc chiến nào ác liệt như vậy.

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Cái lão súc vật đó quả thật có chân tài ! Vũ công cao, chiêu thức độc, thủ pháp nhanh, giả như bản lĩnh của ta cao hơn lão, ta cũng khó thủ thắng.

Tô Anh gật đầu:

- Chính lão cũng từng nói như vậy, dù cho ai có vũ công cao hơn lão, người đó vẫn khó đánh bại lão được, bởi trước khi xuất phát một chiêu thức, lão đã đặt mình trong cái vị trí thất bại rồi.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Khi lão xuất chiêu, lão chỉ đưa ra bảy phần lực, dành lại ba phần, bảy phần chống địch, ba phần chực dịp, nếu đối phương lộ một sơ hở nhỏ, là lão vận dụng ba phần đó tấn công liền. Cũng nhờ ta đề phòng chặt chẽ, nên không chết dưới tay lão.

Tô Anh thốt:

- Từ xưa đến nay, giao đấu với lão, không một ai thoát chết dưới tay lão !

Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Ta biết, trước sau gì cũng phải bị lão hạ độc thủ, mà trốn chạy thì ta không chạy thoát được, cho nên ta quyết liều chết sống với lão. Tuy ta liều chết, song ta lại không muốn chết nơi tay hạng người như lão.

Tô Anh gật gù:

- Cho nên người ...người ...

Tiểu Linh Ngư chận lời:

- Cho nên ta lùi, lùi mãi, lùi đến góc tường ...

Tô Anh nhắc lại việc đã qua, còn sợ, rùn mình:

- Nơi góc tường, có cơ quan, nếu người đập nhằm, thì phi đao vút lên, bắn vào người.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người tưởng ta không biết à ?

Tô Anh kinh ngạc:

- Người biết ? Đã biết sao người còn lùi về phía đó ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Vì ta biết nơi đó có cơ quan, mà ta cũng biết luôn lão dụ ta lùi về phía đó, nên ta cố ý làm như không còn đường lui, bị lão bức đến cùng, ta sẽ đạp chân lên cơ quan, ta sẽ chờ phi đao bắn ra, ta hứng lấy một ngọn phi đao ...

Tô Anh kêu lên thất thanh:

- Người ... tại sao người cố ý làm như vậy ?

Tiểu Linh Ngư cười:

- Tại sao ? Tại vì ta không muốn chết nơi tay lão. Chết bằng cách nào cũng được, miễn không phải chính lão hạ thủ thì thôi.

Tô Anh hỏi:

- Người có biết là phi đao có tẩm độc chẳng ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Dù là phi đao có tẩm độc, vẫn dễ chịu hơn là những cái móng tay của lão. Nếu mà ta bị những móng tay quỷ đó chạm vào mình, thì ta cũng phải chết như thường, chết mà không được đầu thai nữa là khác !

Chàng cười hì hì, tiếp:

- Nhưng, chắc gì ta phải chết với thanh phi đao ? Ta biết, nếu lão thấy phi đao chạm vào mình ta, là lão không còn động thủ nữa. Chứ nếu ta không để cho đao chạm vào mình, thì lão còn đánh mãi, đánh đến lúc hạ sát được ta mới thôi. Ta đâu có muốn chết dưới tay lão ?

Rồi chàng kết luận:

- Bây giờ người đã rõ là ta không mắc kế lão đó chứ ?

Tô Anh nhìn chàng một lúc, thở dài mấy tiếng, thốt:

- Nếu luận về ứng biến linh ảo, cơ trí thâm hậu, thủ đoạn cao kỳ, mắt lạnh, tâm sáng, thì trên thế gian này, chỉ sợ chẳng có một kẻ thứ hai như người !

Tiểu Linh Ngự hất cao mặt:

- Thế người chẳng biết ta là đệ nhất thông minh trong thiên hạ sao chứ.

- o O o -